

MADS STORGAARD JENSEN

fra „Som en engel ind i himlen“

Ingmar Åkerman
Bäckebo, Sverige

På de mørke vinteraftner under krigen, hvor alle mænd med teknisk snilde befandt sig på deres værksteder i færd med at konstruere cykelbiler, var han travlt optaget af at genskabe æggets urform. Folk i byen lo ad ham, for hvorfor skabe noget allerede eksisterende? Da foråret kom, og gaderne summede af små lystige køretøjer, havde han kun formået at rekonstruere æggets buede elegance ved hjælp af en matematisk formel. Og den bragte ham ikke omkring, som man sagde. De afdæmpede blyantstegninger, der afløste de ingeniøse udregninger, bragte ham heller ikke nærmere æggets æstetiske form. Først da hans nabo og gode ven, Gösta, væltede i sin cykelbil på en af byens bakker og blev ilde tilredt, tog sagen en ny drejning. Gösta havde selv i sin tid øvet sig udi croquistegningens kunst, skønt en skaldet puddel ikke er den ideelle model, og var begyndt at ane sin nabos idé om urformen. Med sit køretøj beklædt med en skal som et æg, deres fælles projekt, og med en styrthjelm som samme, lignede Gösta et æg med barn. Sammenlignet med byens andre cykelbiler i rektangulære kasseformer var hans et rent kunstværk. Og den bragte ham omkring, som man sagde. Siden hørte Ingmar Åkerman kun lovprisende ord for sit forehavende med at genskabe æggets form, skønt han for længst havde lagt det på hylden. Dertil havde det mistet renheden.

Georges Dufay Bruxelles Belgien

Himlen var blåsort uden for de skråtsiddende tagvinduer i atelieret, forestillede han sig. Forestillingerne havde hjulpet ham meget til at holde modet oppe, efter han havde mistet synet ved en trafikulykke. Og han havde stadig sine hænder, hvilket var essentielt som skulptør. Det havde taget tid at udvikle den nye metode, at lære at se med hænderne, men verden var rykket anderledes tæt på ham. Josephine meddelte, at hun havde taget tøjet af. Han stillede sig bag hende, kørte sine hænder op og ned langs hendes hofter, gik over til den våde lertorso og foretog samme bevægelse, til formen kom frem. En langsommelig, men omhyggelig proces, der krævede dyb koncentration for at undgå urettelige fejl. Hele hans projekt, at skabe den fuldendte torso, besad en vis portion banalitet, hørte han kritikerne nævne, men det var ikke kvindens skønhed, han søgte, men det ufuldendtes fuldendelse. Henvist til at leve i en middelmådig verden vil vi aldrig kunne opnå det fuldkomne, men må nøjes med at perfektionere det imperfekte. Efter at have stirret sig blind på den ene velskabte model efter den anden gennem sit halve kunstnerliv og efter nu at gentage processen med en anden metode vidste han, det aldrig ville lykkes. Men der lå noget fuldendt i håbløsheden.

Harvey Wiggin Chicago, USA

'Livet er' havde han skrevet i marginen på sin avis, lige inden toget kørte ind på Oak Park. Ordene kom til at betegne det mysterium, han først nu så altid havde været drivkraften i hans tanke søgen. Hvor mange tusinde kilometer han i årenes løb kom til at rejse på strækningen mellem Highland Park og Chicago, bosciddende første sted og urmager det andet, vidste han ikke. Men alle hans rejser kom nu til at gå med tilføjelser. I sin brune notesbog blev ord efter ord puttet ind mellem 'livet' og 'er' for at forklare deres samlede betydning, for at udfylde det umådelige rum, der lå mellem de to ords gåde. Efter 20 år og lige så mange notesbøger indså han projektets utopi, som at opmåle uendeligheden. Evanston, Wilmette og Winnetka var gledet forbi i årenes løb sammen med rejsende, perroner og stationer. Han begyndte at genlæse notesbøgerne og fandt små begivenheder fra sit liv indflettet; betragtninger over at blive fyrrer, over hjembyens skæbne, over synet af Willy, den førstefødte. Han fandt en lille morsom notits om tubaisters genvordigheder og om stationsures udformning. Langsomt læste han sig igennem fortiden, gennem voksenaldrens og ungdommens erfaringer, til han nåede den første notesbogs første side. 'Livet er' stod der, og han forstod det.

